

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencle, MA v právní věci žalobkyně **H. M.**, zastoupené Mgr. Hanou Krutilovou, advokátkou se sídlem Cihlářská 19, Brno, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje**, odboru územního plánování a stavebního řádu, se sídlem Žerotínovo náměstí 3, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 6. 2015, č. j. JMK 66539/2015, sp. zn. S-JMK 18747/2015/OÚPSŘ,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 3. 6. 2015, č. j. JMK 66539/2015, sp. zn. S-JMK 18747/2015/OÚPSŘ, **s e z r u š u j e** a věc **s e v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **j e p o v i n e n** uhradit žalobkyni náklady řízení ve výši 20.456 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Hany Krutilové, advokátky, se sídlem Cihlářská 19, Brno.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobkyně se žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 2. 7. 2015 domáhala vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 6. 2015, č. j. JMK 66539/2015, sp. zn. S-JMK 18747/2015/OÚPSŘ (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně (proti) a bylo potvrzeno rozhodnutí Úřadu Městysse Jedovnice (dále jen „stavební úřad“) ze dne 11. 12. 2014, č. j. SÚ-2406/1173/14, sp. zn. MJED SÚ-2406/1229/11 (dále jen „dodatečné povolení stavby“), kterým bylo na základě žádosti M. P., bytem Z. K. 424, J. (dále jen „stavebník“), vydáno v souladu s ustanovením § 129 odst. 3 a § 115 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „stavební zákon“), dodatečné povolení stavby nazvané „Přístavba, nástavba a stavební úprava RD č. p. 424“ na pozemku p. č. 82 v k. ú. Jedovnice, provedené v rozporu s vydaným územním souhlasem a souhlasem s provedením stavby ze dne 23. 10. 2008, č. j. SÚ-2194/1111/08. Žalobkyně jako mezující soused s dodatečným povolením předmětné stavby nesouhlasila, brojila proti němu v průběhu celého správního řízení a brojí proti němu i podanou žalobou.

[2] Společně s podanou žalobou podala žalobkyně návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, o kterém soud rozhodl svým usnesením ze dne 31. 7. 2015, č. j. 31A 44/2015-31, tak, že žalobě odkladný účinek nepřiznal.

II. Obsah žaloby

[3] Žalobkyně odůvodnila žalobu (podanou dne 2. 7. 2015 a ve lhůtě pro její podání doplněnou dne 6. 8. 2015) tím, že napadené rozhodnutí žalovaného je nezákonné a dokonce nepřezkoumatelné, jelikož se správní orgány nedostatečně (případně vůbec) nevypořádaly s námitkami, které žalobkyně uplatnila v průběhu správního řízení, přičemž na nedostatečné vypořádání s jednotlivými námitkami žalobkyně upozorňuje v celém textu žalobu a odkazuje na své námitky uvedené v odvolání pod č. 1, č. 22, č. 2, č. 3, č. 5, č. 6, č. 8, č. 9, č. 11, č. 12, č. 13, č. 14, č. 15 a č. 17. Co do věcné stránky věci žalobkyně namítá, že dodatečně povolovanou stavbou bude narušena její pohoda bydlení, a to zejména tím, že stavba převyšuje souhrn činitelů přispívajících ke zdravému a klidnému bydlení a převyšuje míru přiměřenou poměrům v dané zástavbě. Žalobkyně zdůrazňuje, že skutečnost, že na hranici pozemku vyrostla „hladová zeď“ přistavěná těsně k hraně balkonu žalobkyně, znamená, že žalobkyně vyjde na balkon v 2. nadzemním podlaží a při pohledu doleva vidí pouze a jen tuto hladovou zeď, žalobkyně nemá žádný výhled do okolí, který dříve měla, a tento výhled do okolí má zamezen v zásadě kdekoliv, kde si na předmětném balkonu stoupne, což způsobuje zásah do jejího práva na pohodu bydlení. Žalobkyně také nesouhlasí s vypořádáním otázky zastínění jejího balkonu, jelikož správní orgány toliko odkázaly na Studii zastínění zpracovanou společností DEKPROJEKT s.r.o. ze dne 27. 2. 2012, přičemž však není vůbec ze správních rozhodnutí zřejmé, jakou správní úvahou byly správní orgány vedeny, aby učinily závěr, že nedojde k zásahu do práva žalobkyně na pohodu bydlení. Žalobkyně dále uvádí, že dodatečně povolovaná stavba nesplňuje všechny podmínky stanovené právními předpisy, jelikož je zejména v rozporu s ustanovením § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných

požadavcích na využívání území, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „vyhláška č. 501/2006 Sb.“), protože část stavby přesahuje na pozemek žalobkyně, a to konkrétně tím, že vnější stěny rodinného domu, které jsou umístěny zcela na hranici pozemku mezi žalobkyní a stavebníkem, jsou podle dodatečného povolení stavby zatepleny kontaktním zateplovacím systémem tloušťky 10 cm, což nutně znamená, že část stavby přesahuje na sousední pozemek ve vlastnictví žalobkyně. Žalobkyně tuto skutečnost zcela odmítá, nikdy k ní nedala souhlas a postup stavebníka a správních orgánů je podle ní v rozporu s ustanovením § 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona. Rozpor s ustanovením § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb. pak žalobkyně spatřuje také v tom, že stavba (a to konkrétně výška) přístavby není v souladu s předmětným ustanovením. Žalobkyně pak také uvádí, že podle jejího názoru měly být v případě uvedené stavby dodrženy odstupové vzdálenosti ve smyslu ustanovení § 25 vyhlášky č. 501/2006 Sb. a nebylo také vůbec vyhodnocena problematika § 25 odst. 1 věta druhá vyhlášky č. 501/2006 Sb. týkající se údržby stavby, kdy není možné podle žalobkyně tuto problematiku řešit odkazem na ustanovení § 141 stavebního zákona. Žalobkyně také uvádí, že nebylo provedeno vyhodnocení dle ustanovení § 20 odst. 1 písm. b) a c) vyhlášky č. 501/2006 Sb., i když bylo povinností správních orgánů takové vyhodnocení provést. Žalobkyně dále namítá, že správní řízení mělo být v jeho průběhu zastaveno, když došlo k nezákonnému prodloužení lhůty pro odstranění vad ze strany stavebního úřadu pro stavebníka, což je v rozporu s ustanovením § 39 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „správní řád“), když stavebník neodstranil vady vytýkané mu výzvou ze dne 22. 4. 2014, č. j. SU-2406/397a/14. Žalobkyně dále namítá, že správní orgány vycházely z neúplné projektové dokumentace, kde jednak absentuje statické posouzení svislých nosních konstrukcí včetně základů přístavovaného objektu rodinného domu č. 424, tak také stavebníkem předložená projektová dokumentace obsahuje nedostatečný zakres situace stavby a jejího okolí. Dále žalobkyně namítá, že správní spis je veden v rozporu se zákonem, a to konkrétně s ustanovením § 17 správního řádu. Žalobkyně dále uvedla, že jí stavební úřad odmítl vydat ze spisu kopii výkresové dokumentace s odůvodněním, že tuto lze vydat jen se souhlasem vlastníka (stavebníka) a odkázal se přitom na ustanovení § 168 odst. 1 stavebního zákona. Žalobkyně s odkazem na judikaturu soudů ve správním soudnictví konstatuje, že takovýto postup je nezákonný a žalobkyně byla tímto postupem zkrácena na svých právech, kdy se nemohla seznámit s částí projektové dokumentace a případně ji projednat s odborníkem. Poslední uplatněnou žalobní námitkou je pak námitka žalobkyně týkající se nesouladu v označení stavby dodatečně povolované s označením stavby uvedené v oznámení o zahájení řízení o odstranění stavby. Podle žalobkyně musí být v označení těchto dvou staveb shoda, přičemž konstatuje, že žádost o dodatečné povolení stavby byla podána v rozporu s tím, co je předmětem řízení o odstranění stavby – takovýto postup správních orgánů je nezákonný. Na základě všeho výše uvedeného navrhuje žalobkyně zrušení napadeného rozhodnutí i rozhodnutí o dodatečném povolení stavby a domáhá se uhrazení náhrady nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

[4] Žalovaný ve svém vyjádření, doručeném soudu dne 21. 8. 2015, navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Zároveň žalovaný shrnul skutkový stav dané věci a předně uvedl, že navýšení komínu sousední garáže nebylo předmětem řízení o dodatečném povolení stavby. Všemi námitkami se správní orgány zcela zákonně zabývaly, jak vyplývá z předložené spisové dokumentace i obsahu napadeného rozhodnutí i dodatečného povolení

stavby, na které žalovaný v konkrétnostech odkazuje. Žalovaný uvádí, že žalobkyně nikdy neuvedla, čím konkrétně by byla dotčena a zkrácena na svém právu na kvalitu bydlení; z hlediska otázky proslunění její nemovitosti je ve správním spise založena studie zastínění zpracována společností DEKPROJEKT s.r.o., která je dostatečným podkladem pro závěry správních orgánů. Všechny námitky žalobkyně byly podle žalovaného řádně vypořádány a správní orgány přezkoumatelně konstatovaly, že navrhovanou stavbou nebude narušena pohoda bydlení, jelikož souhrn činitelů a vlivů přispívajících ke zdravému a klidnému bydlení nepřevyšuje míru přiměřenou poměrům v dané zástavbě, a je ji nutno respektovat jako přirozený rozvoj území. Stavba na společné hranici sousedních pozemků přitom splňuje podmínky stanovené vyhláškou č. 501/2006 Sb. K otázce posouzení a aplikace ustanovení § 25 vyhlášky č. 501/2006 Sb. na posuzovaný případ žalovaný uvádí, že stavební úřad se v rozhodnutí vypořádal s konkrétními námitkami, které žalobkyně v rámci tzv. koncentrační lhůty vznesla, a toto vypořádání bylo dostatečné. Stavební úřad splnil svou poučovací povinnost, když účastníky upozornil na to, že námitky mohou být uplatněny nejpozději do 10 dnů od obdržení oznámení, včetně následků jejího nedodržení. Poučovací povinnost stavebního úřadu dále nesahá, nebyl proto povinen žádnému z účastníků napomáhat při vyhledávání konkrétních námitek, které by mohli v řízení uplatnit. K námitce absence vyhodnocení § 20 odst. 1 písm. b) a c) vyhlášky č. 501/2006 Sb. se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí blíže nevyjadřoval, neboť výše uvedené ustanovení neexistuje. S ohledem na vše výše uvedené a s ohledem na předloženou spisovou dokumentaci, navrhuje žalovaný zamítnutí podané žaloby.

[5] Žalobkyně ve své replice, doručené soudu dne 23. 10. 2015, setrvala na podané žalobě, v reakci na vyjádření žalovaného rozvedla žalobní argumentaci uvedenou v podané žalobě a zdůraznila, že bez ohledu na podané námitky jsou správní orgány povinny posuzovat soulad dodatečně povolované stavby mj. s vyhláškou č. 501/2006 Sb., přičemž však žalobkyně upozorňuje, že i přes tento fakt uvedené námitky (o nedodržení podmínek stanovených ve vyhlášce č. 501/2006 Sb.) ve správním řízení řádně uplatnila a tyto nebyly zákonně vypořádány. Žalobkyně stran vyhodnocení § 20 odst. 1 písm. b) a c) vyhlášky č. 501/2006 Sb. uvádí, že je více než zřejmé, že při sepisu žaloby došlo k evidentní písařské chybě, a že z problematiky věci je více než zřejmé, že měla na mysli pochopitelně ustanovení § 20 odst. 5 písm. b) a c) vyhlášky č. 501/2006 Sb. Žalobkyně trvá na podané žalobě a domáhá se zrušení napadeného rozhodnutí i rozhodnutí o dodatečném povolení stavby.

[6] Vzájemná podání účastníci obdrželi a jejich obsah je jim znám.

IV. Posouzení věci krajským soudem

[7] Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě dle ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) osobou k tomu oprávněnou dle ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. a jde o žalobu přípustnou ve smyslu ustanovení § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.

[8] Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Dospěl k závěru,

že žaloba je důvodná a na základě ustanovení § 78 odst. 1 s.ř.s. soud zrušil napadené rozhodnutí. O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. poté, kdy účastníci řízení s tímto postupem vyslovili souhlas, resp. v zákonné lhůtě nevyjádřili svůj nesouhlas.

[9] Zdejší soud úvodem konstatuje, že řízení o dodatečném povolení stavby bylo zahájeno dne 14. 9. 2011, přičemž čl. II. odst. 14 zákona č. 350/2012 Sb., kterým se mění stavební zákon s účinností od 1. 1. 2013 (tzv. „velká novela stavebního zákona“), mimo jiné upravuje, že správní řízení, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle dosavadních právních předpisů. Proto soud, stejně jako správní orgány, přezkouvává soulad napadeného rozhodnutí z hlediska zákonnosti dle znění stavebního zákona účinného do 31. 12. 2012.

IV.A. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí

[10] Krajský soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí soud musí zabývat z úřední povinnosti nad rámec dalších uplatněných žalobních námitek. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí prostě nelze věcně přezkoumat.

[11] Z rozsáhlé judikatury Nejvyššího správního soudu k tomuto tématu (srovnej např. rozsudky ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 76, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 27/2008 - 76, ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS, a ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publikovaný pod č. 244/2004 Sb. NSS) je zřejmé, že rozsudek je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, například pokud z něho jednoznačně nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu podané správní žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí; pokud je jeho odůvodnění vnitřně rozporné, popřípadě je-li výrok v rozporu s odůvodněním; pokud z jeho výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně, jehož výrok je vnitřně rozporný. Dále se jedná o případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. I nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů je soudní judikaturou bohatě zmapována. Zmínit lze například rozsudky zdejšího soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, publikovaný pod č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64, a ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 - 245). Z nich se podává, že rozhodnutí soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže například není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu; dále z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě; proč považuje žalobní námitky za liché, mylné nebo vyvrácené; či proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy. Dalším důvodem nepřezkoumatelnosti rozhodnutí může být případ, kdy soud opomněl přezkoumat některou ze žalobních námitek včas uplatněných, či obsahuje-li odůvodnění rozsudku toliko převzaté pasáže z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž dále rozvádí dopad převzatých závěrů na konkrétní souzený případ a na samotné rozhodnutí ve věci. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu pak pro posouzení přezkoumatelnosti správních

rozhodnutí platí v podstatě stejné kautely, jako pro posouzení přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2012, č. j. 7 As 163/2012-18).

[12] Žalobkyně považuje žalobou napadené rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve vztahu k jednotlivým argumentům a odvolacím námitkám. K tomu soud uvádí, že rozhodnutí žalovaného je postaveno na řádně uvedených ustanovení zákona a v napadeném rozhodnutí byly žalovaným vypořádány všechny žalobkyní uplatněné odvolací námitky. Žalovaný také jasně uvedl, z jakých dokumentů (a dalších důkazních prostředků) při svém rozhodnutí vycházel. Nelze tak dospět k závěru, že by rozhodnutí žalovaného neobsahovalo zákonnou úpravu, o kterou se opírá, a neobsahovalo vypořádání některé z odvolacích námitek, či by neobsahovalo důkazy pro podporu skutečností, na kterých je postaveno, a následkem tohoto nedostatku by tak bylo nutné napadené rozhodnutí žalovaného považovat z tohoto důvodu za nepřezkoumatelné. O přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí svědčí i ta skutečnost, že žalobkyně s napadeným rozhodnutím bez jakýchkoliv problémů v žalobě argumentačně polemizuje, uvádí své právní názory odlišné od názorů žalovaného a celkově jí nečiní napadené rozhodnutí podrobit svému „přezkumu“ jako účastníku řízení. Zdejší soud zdůrazňuje, že úkolem žalovaného jako odvolacího orgánu je zejména reagovat na odvolací námitky a případně doplnit argumentaci prvostupňového správního orgánu. Při soudním přezkumu odvolacího rozhodnutí je třeba vzít v úvahu, že ve správním řízení tvoří rozhodnutí obou stupňů jeden celek. Argumentaci žalovaného je třeba posuzovat i z toho hlediska, zda se dostatečně opírá o důvody skutkové, jež plynou z odborných podkladů správního rozhodnutí a jsou součástí správního spisu. To je v nyní posuzované věci splněno. Zdejší soud k uvedené obecné námitce nepřezkoumatelnosti tedy na základě výše uvedených důvodů konstatuje, že i shledává v této prvotní fázi **nedůvodnou** s tím, že některé další dílčí námitky žalobkyně jsou podrobeny soudnímu přezkumu dále.

IV.B. Pohoda bydlení žalobkyně

[13] Ustanovení § 114 stavebního zákona stanoví: „(1) Účastník řízení může uplatnit námitky proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud je jimi přímo dotčeno jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě. (2) K námitkám účastníků řízení, které byly nebo mohly být uplatněny při územním řízení, při pořizování regulačního plánu nebo při vydání územního opatření o stavební uzávěře anebo územního opatření o asanaci území, se nepřihlíží. (3) O námitce, o které nedošlo k dohodě mezi účastníky řízení, stavební úřad rozhodne na základě obecných požadavků na výstavbu, závazných stanovisek dotčených orgánů nebo technických norem, pokud taková námitka nepřesahuje rozsah jeho působnosti. Nedošlo-li k dohodě o námitce občanskoprávní povahy, stavební úřad si o ní učiní úsudek a rozhodne ve věci; to neplatí v případě námitek týkajících se existence práva nebo rozsahu vlastnických práv.“

[14] Ustanovení § 25 odst. 1 věta první vyhlášky č. 501/2006 Sb. stanoví: „Vzájemné odstupy staveb musí splňovat požadavky urbanistické, architektonické, životního prostředí, hygienické, veterinární, ochrany povrchových a podzemních vod, státní památkové péče, požární ochrany, bezpečnosti, civilní ochrany, prevence závažných havárií, požadavky na denní osvětlení a oslunění a na zachování kvality prostředí.“

[15] V ustanovení § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb., je mimo jiné uvedeno, že vzájemné odstupy staveb musí splňovat požadavky na zachování kvality prostředí. Pojem „kvalita prostředí“ nahradil pojem „pohoda bydlení“ obsažený v právní úpravě za účinnosti stavebního zákona z roku 1976. Nové stavebně-technické předpisy již pojem „pohoda bydlení“ nepoužívají. Dle názoru soudu však pojem „kvalita prostředí“ obsahově naplňuje kritéria dříve používaného pojmu „pohoda bydlení“, a je tedy možné stávající judikaturu vztahující se k pojmu „pohoda bydlení“ plně aplikovat i na pojem „kvalita prostředí“ (srov. také rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 27. 4. 2011, č. j. 15 Ca 154/2009-42).

[16] Ustanovení § 10 odst. 1 písm. j) vyhlášky č. 268/2009 Sb., ve znění rozhodném pro projednávanou věc, stanoví: „*Stavba musí být navržena a provedena tak, aby neohrožovala život a zdraví osob nebo zvířat, bezpečnost, zdravé životní podmínky jejích uživatelů ani uživatelů okolních staveb a aby neohrožovala životní prostředí nad limity obsažené v jiných právních předpisech, zejména následkem nevhodných světelně technických vlastností.*“

[17] Ustanovení § 127 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění účinném do 31. 12. 2013, stanovilo: „*Vlastník věci se musí zdržet všeho, čím by nad míru přiměřenou poměrům obtěžoval jiného nebo čím by vážně ohrožoval výkon jeho práv. Proto zejména nesmí ohrozit sousedovu stavbu nebo pozemek úpravami pozemku nebo úpravami stavby na něm zřízené bez toho, že by učinil dostatečné opatření na upevnění stavby nebo pozemku, nesmí nad míru přiměřenou poměrům obtěžovat sousedy hlukem, prachem, popílkem, kouřem, plyny, parami, pachy, pevnými a tekutými odpady, světlem, stíněním a vibracemi, nesmí nechat chovaná zvířata vnikat na sousedící pozemek a nešetrně, popřípadě v nevhodné roční době odstraňovat ze své půdy kořeny stromu nebo odstraňovat větve stromu přesahující na jeho pozemek.*“

[18] Ustanovení § 1012 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „občanský zákoník“), stanoví: „*Vlastník má právo se svým vlastnictvím v mezích právního řádu libovolně nakládat a jiné osoby z toho vyloučit. Vlastníku se zakazuje nad míru přiměřenou poměrům závažně rušit práva jiných osob, jakož i vykonávat takové činy, jejichž hlavním účelem je jiné osoby obtěžovat nebo poškodit.*“ Ustanovení § 1013 odst. 1 cit. předpisu pak stanoví: „*Vlastník se zdrží všeho, co působí, že odpad, voda, kouř, prach, plyn, pach, světlo, stín, hluk, otřesy a jiné podobné účinky (imise) vnikají na pozemek jiného vlastníka (souseda) v míře nepřiměřené místním poměrům a podstatně omezují obvyklé užívání pozemku; to platí i o vnikání zvířat. Zakazuje se přímo přivádět imise na pozemek jiného vlastníka bez ohledu na míru takových vlivů a na stupeň obtěžování souseda, ledaže se to opírá o zvláštní právní důvod.*“

[19] Zdejší soud k výše uvedenému jen konstatuje, že institut zákazu imisí v občanském právu vychází z právní úpravy před rekodifikací a na jeho podstatě se nic nezměnilo. Zdejší soud tedy konstatuje, že typickým případem občanskoprávních námitek, o nichž přísluší rozhodnout stavebnímu úřadu, jsou námitky tvrdící, že užívání umístěvané, resp. povolované stavby povede v budoucnu k porušování povinnosti jejího vlastníka zakotvené ve výše citovaných ustanoveních občanského zákoníku neobtěžovat jiného nad míru přiměřenou poměrům a vážně neohrožoval výkon jeho práv. Takovou námitkou je bezpochyby námitka žalobkyně týkající se její pohody bydlení.

[20] Pokud ustanovení § 114 stavebního zákona ukládá, aby stavební úřad posoudil vznesené námitky na základě obecných požadavků na výstavbu, závazných stanovisek, popřípadě rozhodnutí dotčených orgánů nebo technických norem, dopadá to jen na ty konkrétní dílčí faktory, pro něž prováděcí vyhlášky a odkazované technické normy stanoví přesné limity. Je-li tedy takto určena např. v ustanovení § 10 a § 13 vyhlášky č. 268/2009 Sb. dostačující míra oslunění, nelze úspěšně namítat nedostatečné oslunění, jestliže je splnění normy objektivně prokázáno. V tomto směru bylo konstatováno již v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2008, č. j. 9 As 61/2007-52 (publikován ve Sbírce NSS pod č. 1602/2008 Sb.), ve vztahu k předchůdci předmětné vyhlášky, že „*Jako rozhodné kritérium pro určení míry a intenzity potenciálního či alespoň tvrzeného zásahu je tzv. "přípustná míra" podle stavebně technických předpisů (§ 8 vyhlášky č. 83/1976 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu), kterou je třeba v případě občanskoprávních námitek vznesených ve stavebním řízení rozumět i "míru přiměřenou poměrům" v intencích § 127 odst. 1 občanského zákoníku. Překračuje-li tvrzený zásah míru přiměřenou poměrům, překračuje vždy zároveň i přípustnou míru.*“ Na tomto závěru opírajícím se i o judikaturu Nejvyššího soudu k ustanovení § 127 odst. 1 historického občanského zákoníku se i po nabytí účinnosti nového občanského zákoníku nepochybně nic nezměnilo a „míru přiměřenou poměrům“ v intencích § 127 odst. 1 historického občanského zákoníku i v intencích § 1012 občanského zákoníku lze ztotožnit se závaznými parametry stanovenými v prováděcích vyhláškách ke stavebnímu zákonu.

[21] Zdejší soud respektuje fakt, že používání technických norem je založeno na principu dobrovolnosti. Tomu též odpovídá platná právní úprava v České republice, která stanoví, že „*česká technická norma není obecně závazná*“ (srov. ustanovení § 4 odst. 1 věta druhá zákona č. 22/1997 Sb., ve znění pozdějších předpisů). Shoda s technickou normou by však měla být jedním ze způsobů, jak je možné stanovené požadavky splnit, přičemž taková technická norma by měla být technickým vyjádřením obecného právního požadavku, který však může být splněn i jinými prostředky. Dobrovolný charakter používání technických norem tak tedy umožňuje přijímat vyspělá technická řešení bez ohledu na rozdílnou technickou úroveň účastníků trhu. Existuje však celá řada případů, kdy je dodržení požadavků konkrétních českých technických norem vyžadováno zákonem nebo podzákonným právním předpisem. Povinnost postupovat při určité činnosti v souladu s českými technickými normami může vzniknout především na základě ustanovení právního předpisu, které stanoví, že ve vztazích upravených tímto právním předpisem je nutno dodržovat české technické normy. V těchto případech již lze o určité závaznosti těchto norem hovořit. Technické normy tedy nejsou obecně závazné, v určitých případech se však stanou obecně závaznými, pokud na ně konkrétní právní předpis výslovně odkáže (pro danou věc srov. zejména ustanovení § 114 stavebního zákona).

[22] Námitka proslunění (obecně narušení pohody bydlení či kvality prostředí) je tedy případem občanskoprávní námitky podle § 1012 občanského zákoníku (resp. § 127 odst. 1 historického občanského zákoníku) a je to právě (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 8. 2010, sp. zn. 22 Cdo 3125/2008) jen a pouze stavební úřad, kdo má povinnost na základě vznesení této námitky určit, zda k takovému vlivu navrhované stavby dojde a zda takový vliv skutečně bude představovat obtěžování jiného nad míru přiměřenou poměrům. Posouzení takové námitky však bude podléhat širokému správnímu uvážení stavebního úřadu, který reálnost již nepřijatelného obtěžování stavbou dotčených osob posoudí *ad hoc*, případ od případu, podle konkrétních skutkových okolností věci. Toto posouzení je stavební úřad

povinen ve svém rozhodnutí řádně odůvodnit. O tom, že je třeba posuzovat otázku proslunění zahrady, pak svědčí i právní závěr vyjádřený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2007, č. j. 2 As 61/2006-69, podle kterého: „*Zhodnocení, zda zastínění a snížení oslunění pozemku nepřipustně snižuje pohodu bydlení, není pouze otázkou obsahu závazného stanoviska dotčeného orgánu, nýbrž je věcí autonomního posouzení stavebním úřadem po zhodnocení všech relevantních okolností.*“

[23] Zdejší soud s ohledem na vše výše uvedené posoudil obsah napadeného rozhodnutí i rozhodnutí o dodatečném povolení stavby, a také celý obsah předložené spisové dokumentace a dospěl k závěru, že správní orgány při posouzení této námitky občanskoprávní povahy vycházely ze „Studie zastínění“ vlivu přístavby rodinného domu stavebníka na sousední rodinný dům žalobkyně. Předmětná „Studie zastínění“ ze dne 27. 2. 2012 byla vypracována společností DEKPROJEKT s.r.o. (byla ověřena Ing. V. Z., Ph.D., autorizovaným inženýrem pro pozemní stavby, ČKAIT 1201682) a obsahuje jednoznačný závěr, že „*Výpočtem oslunění bylo zjištěno, že v kritické místnosti je splněn požadavek normy ČSN 73 4301 [2] na oslunění obytné místnosti a lze ji zahrnout do prosluněné podlahové plochy. Pokud byl rodinný dům prosluněn před realizací přístavby, po její realizaci se tento stav nezmění. V ostatních obytných místnostech v 1. NP (stíněných přístavbou) a v obytných místnostech v 2. NP bude doma oslunění stejná nebo vyšší než v kritické místnosti v 1. NP, což znamená, že je lze zahrnout do prosluněné podlahové plochy dle ČSN 73 4301 [2].*“ Dále z obsahu předložené spisové dokumentace vyplývá, že správní orgány vycházely také z diagramu zastínění, zpracovaného Ing. arch. J. Š., přičemž závěry tohoto diagramu jsou také zřejmé, a to, že „*[...] v případě okna v přízemí se přístavbou zkrátí doba oslunění o 1 hodinu a 38 minut, takže doba oslunění bude od 12.50 hod do přibližného západu slunce (16.50 hod) pouze 4 hodiny. Okno v patře nebude přístavbou zastíněno vůbec.*“

[24] Podle názoru zdejšího soudu je z výše uvedeného patrné, že se s kritickou námitkou proslunění správní orgány zabývaly zcela dostatečně a to s odkazy na odborné podklady obsažené ve spisové dokumentaci, z nichž nezpochybnitelně vyplynulo, že i po realizaci dodatečně povolované stavby budou splněny podmínky normy ČSN 73 4301 [2] na oslunění obytné místnosti. Jakkoliv zdejší soud chápe subjektivní pocit žalobkyně, že realizovanou stavbou bude snížena její pohoda bydlení (kvalita prostředí), nic to nemůže změnit na faktu, že z objektivních hledisek daných právními předpisy a uvedenou normou ČSN 73 4301 [2] je možné posuzovanou stavbu realizovat. Stavební úřad i žalovaný své závěry zcela dostatečně odůvodnily. Vzhledem k faktu, že žalobkyně neuvedla žádné další objektivní okolnosti, které by realizovanou stavbou snižovaly její pohodu bydlení (např. nepřiměřená hluková zátěž nad míru stanovenou právními předpisy, zvýšená prašnost apod.), musel zdejší soud uvedenou žalobní námitku shledat jako **nedůvodnou** a zcela se ztotožnil se závěry správních orgánů v této otázce.

IV.C. Splnění všech podmínek stanovenými právními předpisy (zejm. vyhláškou č. 501/2006 Sb.)

[25] Zdejší soud úvodem této žalobní námitky jednoznačně konstatuje, že je úkolem správních orgánů (v daném případě stavebního úřadu a žalovaného), aby posoudil soulad dodatečně povolované stavby se stavebním zákonem a prováděcími vyhláškami k němu (v daném případě zejména soulad s vyhláškou č. 501/2006 Sb.), a to bez ohledu na jednotlivé

námítky účastníků řízení. Povinností stavebníka je prokázat i to, že dodatečně povolovaná stavba splňuje jak stavebním zákonem vymezené požadavky, tak také to, že stavba splňuje obecné požadavky na využití území stanovené ve vyhlášce č. 501/2006 Sb. a správní orgány pak mají povinnost posoudit, jestli tyto podmínky jsou splněny či nikoliv. Toto jednoznačně vyplývá mj. z ustanovení § 111 stavebního zákona. Správní orgány pak tyto své závěry musí přezkoumatelně a dostatečně odůvodnit.

[26] Ustanovení § 129 odst. 3 stavebního zákona stanoví: „*U stavby prováděné či provedené bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem anebo v rozporu s ním, stavební úřad zahájí řízení o jejím odstranění. Pokud půjde o stavbu uvedenou v odstavci 2, stavebník nebo vlastník požádá o její dodatečné povolení a předloží podklady ve stejném rozsahu jako k žádosti o stavební povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti; v tomto řízení postupuje podle § 111 až 115. Bude-li stavba dodatečně povolena, řízení o odstranění stavby zastaví.*“

[27] Ustanovení § 111 odst. 1 stavebního zákona stanoví: „*Stavební úřad přezkoumá podanou žádost a připojené podklady z toho hlediska, zda stavbu lze podle nich provést, a ověří zejména, zda a) projektová dokumentace je zpracována v souladu s územně plánovací dokumentací, s podmínkami územního rozhodnutí nebo územního souhlasu; b) projektová dokumentace je úplná, přehledná, byla zpracována oprávněnou osobou, a zda jsou v odpovídající míře řešeny obecné požadavky na výstavbu; c) je zajištěn příjezd ke stavbě, včasné vybudování technického, popřípadě jiného vybavení potřebného k řádnému užívání stavby vyžadovaného zvláštním právním předpisem; d) předložené podklady vyhovují požadavkům uplatněným dotčenými orgány.*“

[28] Ustanovení § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb. stanoví: „*S ohledem na charakter zástavby je možno umístit až na hranici pozemku rodinný dům, garáž a další stavby a zařízení související s užíváním rodinného domu. V takovém případě nesmí být ve stěně na hranici pozemku žádné stavební otvory, zejména okna, větrací otvory; musí být zamezeno stékání dešťových vod nebo spadu sněhu ze stavby na sousední pozemek; stavba, její část nesmí přesahovat na sousední pozemek.*“

[29] Z rozhodnutí o dodatečném povolení předmětné stavby, a mezi stranami je ostatně také zcela nesporné, že se dodatečně povolovaná stavba nachází na hranici mezi pozemkem stavebníka a pozemkem (stavbou) žalobkyně, a z popisu dodatečně povolované stavby pak jednoznačně vyplývá mj. i to, že „*Vnější stěny rodinného domu budou zatepleny kontaktním zateplovacím systémem tl. 10cm.*“

[30] Z výše uvedeného je podle posouzení zdejšího soudu jednoznačné, že jelikož je stavba provedena na hranici sousedních pozemků, je zřejmé, že dodatečně povolovanou stavbou nebyla splněna podmínka stanovená v ustanovení § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb., neboť po dodatečném povolení stavby s provedeným zateplením vnějších stěn stavby kontaktním zateplovacím systémem o tloušťce 10 cm, část stavby přesáhne na pozemek žalobkyně. Tato k tomu, jak vyplývá z předložené spisové dokumentace, nedala souhlas, ani nebyla v průběhu řízení o dodatečném povolení stavby předložena smlouva ve smyslu ustanovení § 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona, která by založila provést stavbu k pozemku nebo stavbě, která není ve vlastnictví stavebníka, a konečně nebyla ani udělena případná výjimka ve smyslu ustanovení § 26 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Z tohoto důvodu

a v tomto konkrétním ohledu je uvedená žalobní námitka **důvodná**, a výše uvedené pochybení správních orgánů je důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí zdejším soudem.

[31] Zdejší soud pro úplnost a případné navazující řízení o udělení výjimky ve smyslu ustanovení § 26 vyhlášky č. 501/2006 Sb. připomíná závěr Nejvyššího správního soudu vyjádřený v rozsudku ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 69/2011-176 (publikován ve Sbírce NSS pod č. 2418/2011 Sb. NSS), podle kterého: „*Požádá-li v rámci řízení o dodatečném povolení stavby stavebník o udělení výjimky z obecných požadavků na výstavbu (§ 169 stavebního zákona z roku 2006), je stavební úřad povinen zohlednit především charakter vedeného řízení (zde: provádění stavby v rozporu se stavebním povolením) a pokusit se o dohodu mezi účastníky řízení. Nebude-li taková dohoda uzavřena, stavební úřad, s respektem k vlastnickému právu a k právu na ochranu soukromí dotčených osob, zváží jejich požadavky na provedení stavebně technických úprav, zejména pokud budou požadavky konstruktivně vyjádřeny (např. stanovením podmínek pro udělení výjimky), a včlení je jako podmínky do rozhodnutí o udělení výjimky, příp. přezkoumatelným způsobem odůvodní, proč takovému požadavku vlastníka sousední nemovitosti nebylo možné vyhovět.*“

[32] K námitce žalobkyně, že měly být v daném případě dodrženy odstupové vzdálenosti staveb ve smyslu ustanovení § 25 vyhlášky č. 501/2006 Sb. zdejší soud uvádí, že tento požadavek není oprávněný, jelikož dodatečně povolovaná stavba se bezpochyby nachází ve stavební proluce, u kterých se jak dovodil např. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 14. 5. 2015, č. j. 6 As 37/2015-25, neaplikují povinné odstupy mezi stavbami pro bydlení. Uvedená žalobní námitka je **nedůvodná**.

[33] K námitce žalobkyně, že ve správním řízení vůbec nebyla vyhodnocena problematika § 25 odst. 1 věta druhá vyhlášky č. 501/2006 Sb. týkající se údržby stavby, přičemž není možné podle žalobkyně tuto problematiku řešit odkazem na ustanovení § 141 stavebního zákona, zdejší soud uvádí následující.

[34] Ustanovení § 25 odst. 1 věta druhá vyhlášky č. 501/2006 Sb. stanoví: „*Odstupy musí dále umožňovat údržbu staveb a užívání prostoru mezi stavbami pro technická či jiná vybavení a činnosti, například technickou infrastrukturu.*“

[35] Ustanovení § 141 stavebního zákona stanoví: „*Pro vytvoření podmínek k provedení stavby nebo její změny, nutných zabezpečovacích prací, nezbytných úprav, udržovacích prací a k odstranění stavby nebo zařízení může stavební úřad uložit těm, kteří mají vlastnická nebo jiná věcná práva k sousedním pozemkům či stavbám na nich, aby umožnili provedení prací ze svých pozemků nebo staveb, pokud mezi zúčastněnými osobami nedošlo k dohodě. Účastníkem řízení je ten, v jehož prospěch má být povinnost uložena, a ten, z jehož pozemku nebo stavby mají být práce prováděny.*“

[36] Ustanovení § 132 odst. 2 písm. g) stavebního zákona stanoví: „*Stavební úřad je oprávněn ve veřejném zájmu ukládat opatření na sousedním pozemku nebo stavbě.*“

[37] Zdejší soud se v této otázce zcela ztotožňuje s právním názorem žalobkyně, že není možno otázku údržby dodatečně povolované stavby, která by případně byla nutně prováděna z jejího pozemku, vyřešit odkazem na ustanovení § 141 stavebního zákona, jelikož jednoduchým jazykovým výkladem výše uvedených ustanovení stavebního zákona musí soud

nutně dospět k závěru, že opatření na sousedním pozemku nebo stavbě ve smyslu ustanovení § 141 stavebního zákona lze uložit pouze ve veřejném zájmu, který v tomto řízení nebyl (a zjevně ani nemůže být vzhledem k charakteru dodatečně povolované stavby) prokázán. Stavební úřad musí v dodatečném povolení stavby (v podmínkách provedení) ve smyslu ustanovení § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb. stanovit, jakým způsobem bude zajištěna údržba stavby a užívání prostoru mezi stavbami. Pokud tak, i přes námitku účastníka řízení, neučiní a odkáže toliko na ustanovení § 141 stavebního zákona, tak jeho postup není v souladu s citovanou právní úpravou a způsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Uvedená žalobní námitka je **důvodná**.

[38] Žalobkyně v rámci tohoto žalobní bodu ještě namítá nedostatečné vypořádání správních orgánů s problematikou ustanovení § 20 odst. 5 písm. b) a c) vyhlášky č. 501/2006 Sb. Ustanovení § 20 odst. 5 písm. b) vyhlášky č. 501/2006 Sb. stanoví: „*Stavební pozemek se vždy vymezuje tak, aby na něm bylo vyřešeno nakládání s odpady a odpadními vodami podle zvláštních předpisů, které na pozemku vznikají jeho užíváním nebo užíváním staveb na něm umístěných.*“ Ustanovení § 20 odst. 5 písm. c) vyhlášky č. 501/2006 Sb. stanoví: „*Stavební pozemek se vždy vymezuje tak, aby na něm bylo vyřešeno vsakování nebo odvádění srážkových vod ze zastavěných ploch nebo zpevněných ploch, pokud se neplánuje jejich jiné využití; přitom musí být řešeno 1. přednostně jejich vsakování, v případě jejich možného smísení se závadnými látkami umístění zařízení k jejich zachycení, není-li možné vsakování, 2. jejich zadržování a regulované odvádění oddílnou kanalizací k odvádění srážkových vod do vod povrchových, v případě jejich možného smísení se závadnými látkami umístění zařízení k jejich zachycení, nebo 3. není-li možné oddělené odvádění do vod povrchových, pak jejich regulované vypouštění do jednotné kanalizace.*“

[39] Zdejší soud k této žalobní námitce shledává, že má žalobkyně bezpochyby pravdu v tom ohledu, že je potřebné se v každém konkrétním řízení zabývat splněním všech podmínek a povinností vyplývajících z vyhlášky č. 501/2006 Sb. Na druhou stranu je splnění každé z povinností třeba vykládat vzhledem k charakteru každé (v daném případě dodatečně) povolované stavby. Jestli stavební úřad v rozhodnutí o dodatečném povolení stavby v bodě 3 podmínek pro dokončení stavby uvedl, že „*Napojení na technické vybavení území je stávající.*“ a v bodě 14 podmínek pro dokončení stavby stanovil jasné podmínky nakládání s odpady a také stavební úřad konstatoval, že dešťové vody z nových střed budou svedeny do stávající přípojky jednotné kanalizace, má zdejší soud za to, že se uvedenou problematikou, vzhledem k typu dodatečně povolované stavby, zcela dostatečně zabýval a i přes skutečnost, že konkrétně necitoval předmětnou právní úpravu a neaplikoval ji s výslovným odkazem na předmětná ustanovení v rozhodnutí o dodatečném povolení stavby, je otázka nakládání s odpady a odpadními vodami a otázka odvádění srážkových vod imanentně obsažena v předmětném rozhodnutí a jeho odůvodnění. Uvedená žalobní námitka je tak **nedůvodná**.

IV.D. Nezákonné prodloužení lhůty pro odstranění vad podání

[40] Mezi stranami je nesporné, že k odstranění nedostatků podání stavebníka v návrhu na dodatečné povolení stavby, stavební úřad opatřením ze dne 22. 4. 2014, č. j. SÚ-2406/397a/14, vyzval stavebníka k odstranění vad a současně stavební úřad v souladu s ustanovením § 45 odst. 2 správního řádu a § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu řízení o žádosti o dodatečné povolení stavby usnesením ze dne 22. 4. 2014, č. j. SÚ-2406/397/14,

prerušil, a to do 30. 6. 2014. Stavebník poslední den této lhůty požádal stavební úřad o prodloužení lhůty bez odůvodnění své žádosti, a to do 21. 7. 2014. Na tento přípis nebylo stavebním úřadem nikterak reagováno. Stavebník pak dne 18. 7. 2014 doložil do spisu požadované dokumenty. Stavební úřad vyrozuměním ze dne 8. 8. 2014, sp. zn. MJED SÚ-2406/1229/11, č. j. MJED SÚ-2406/747/14, sdělil účastníkům, že se v řízení pokračuje.

[41] Žalovaný v napadeném rozhodnutí na str. 12 uvádí, že z díkce § 39 odst. 2 správního řádu je zřejmé, že lhůtu určenou správním orgánem může na žádost účastníka správní orgán za podmínek stanovených v odstavci 1 usnesením přiměřeně prodloužit, což však stavební úřad v daném případně neučinil. Toto pochybení však podle žalovaného na zákonnost rozhodnutí o dodatečném povolení stavby nemělo zásadní vliv. S tímto závěrem však žalobkyně nesouhlasí. Zdejší soud konstatuje, že mezi stranami není sporné, jestli došlo k uvedenému pochybení (toto uznává i žalovaný), ale to, jestli toto zřejmé pochybení má vliv na zákonnost celého správního řízení, jelikož mělo být řízení o žádosti stavebníka podle žalobkyně zastaveno. Tato otázka je tedy předmětem posouzení zdejším soudem.

[42] Zdejší soud konstatuje, že správní orgán řízení o žádosti usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstraní podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení [§ 66 odst. 1 písm. c) správního řádu]. Podle recentního názoru Nejvyššího správního soudu vyjádřeného v rozsudku ze dne 19. 1. 2017, č. j. 10 Azs 206/2016-48, je třeba zdůraznit, že řízení lze zastavit jen tehdy, je-li splněna podmínka podstatné vady, která brání pokračování v řízení. Zdejší soud konstatuje, že v přezkoumávané věci sice došlo k výše uvedenému pochybení stavebního úřadu, ale toto nemohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. V daném případě by totiž došlo k absurdní situaci, když stavebník ve lhůtě požádal o prodloužení lhůty, ale v důsledku pochybení správního orgánu (který na jeho žádost nereagoval) by muselo dojít k zastavení řízení, a tedy k sankčnímu důsledku pro stavebníka, který by však nebyl důsledkem jeho nezákonného jednání. Jinými slovy řečeno, tím, že stavebník podal ve lhůtě žádost o prodloužení lhůty k dodání podkladů, na kterou mu však správním orgánem nebylo reagováno, nemohlo dojít k naplnění sankčního následku uvedeného v ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, jelikož zde nebyla taková situace z viny stavebníka, která by bránila pokračování v řízení o žádosti stavebníka. Uvedená žalobní námitka je **nedůvodná**.

IV.E. Neúplná projektová dokumentace

[43] Žalobkyně namítala neúplnost projektové dokumentace, ve které podle ní absentuje statické posouzení svislých nosních konstrukcí včetně základů přistavovaného objektu rodinného domu č. 424, tak také stavebníkem předložená projektová dokumentace podle ní obsahuje nedostatečný zakres situace stavby a jejího okolí.

[44] Zdejší soud přezkoumal rozsah a obsah projektové dokumentace a konstatuje, že tato je zpracována zcela dle přílohy č. 1 k vyhlášce č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen vyhláška č. 499/2006 Sb.). Projektová dokumentace obsahuje části A – F členěné na jednotlivé položky. V části C, tj. týkají se situace stavby (koordináční situace stavby) jsou na podkladě snímku z katastrální mapy vyznačeny kromě jiného i hranice pozemků a jejich parcelní čísla, dále jsou zakreslena umístění staveb s vyznačením vzdálenosti od hranic sousedních pozemků a staveb na nich.

Zdejší soud činí jednoznačný závěr, že stavebníkem byly předloženy podklady v souladu s ustanovením § 129 odst. 3 stavebního zákona, v návaznosti na ustanovení § 4 vyhlášky č. 526/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení stavebního zákona ve věcech stavebního řádu, ve znění rozhodném pro projednávanou věc, a projektová dokumentace byla doložena v souladu s ustanovením § 2 vyhlášky č. 499/2006 Sb. a jako taková je kompletní a obsahuje veškeré nutné podklady pro rozhodnutí o dodatečném povolení dané stavby. Námitka žalobkyně, která se domáhá toho, aby byly součástí projektové dokumentace i další dokumenty, je **nedůvodná**, jelikož projektová dokumentace podle posouzení zdejšího soudu obsahuje všechny zákonem stanovené podklady.

IV.F. Vedení správního spisu v rozporu se zákonem

[45] Ustanovení § 17 odst. 1 správního řádu stanoví: „*V každé věci se zakládá spis. Každý spis musí být označen spisovou značkou. Spis tvoří zejména podání, protokoly, záznamy, písemná vyhotovení rozhodnutí a další písemnosti, které se vztahují k dané věci. Přílohou, která je součástí spisu, jsou zejména důkazní prostředky, obrazové a zvukové záznamy a záznamy na elektronických médiích. Spis musí obsahovat soupis všech svých součástí, včetně příloh, s určením data, kdy byly do spisu vloženy.*“

[46] Zdejší soud k této žalobní námitce konstatuje, že úspěch žaloby (každé žalobní námítky) rozhodující měrou odvisí od toho, zda v řízení bude prokázáno, že žalobkyně skutečně, jak v žalobě tvrdí, byla zkrácena na svých právech nezákonným rozhodnutím. Žalobu sám zákonodárce nekoncepoval jako *actio popularis*, ale jako nástroj k ochraně veřejného subjektivního práva; účelem soudního řízení správního je podle ustanovení § 2 s.ř.s. poskytnutí ochrany veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob. To, že žalobní legitimace je podmíněna tvrzením o zkrácení na právech, jen předznamenává, že předpokladem úspěchu v řízení samotném (věcnou legitimací) je požadavek, aby v řízení bylo prokázáno, že k takovému ukrácení na právech žalobkyně skutečně došlo, a zejména takové porušení konkrétních veřejných subjektivních práv musí být žalobkyní tvrzeno.

[47] Zdejší soud zdůrazňuje, že pro řízení o přezkoumání správního rozhodnutí soudem platí dispoziční zásada [§ 71 odst. 1 písm. d) a § 75 odst. 2 věta první s.ř.s.], a proto obsah žaloby (žalobních bodů) v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Uvedla-li žalobkyně jen, že došlo k porušení zákona, případně další zcela obecné námitky, mohl zdejší soud hodnotit napadené správní rozhodnutí (uvedenou žalobní námitku) pouze v tomto obecném rozsahu. Žalobkyně je v souladu s § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. povinna uvést konkrétní žalobní body a jejich vztah k jejím veřejným subjektivním právům, nepostačuje proto pouhý odkaz na ustanovení právních předpisů (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54).

[48] Nicméně v případě této žalobní námítky žalobkyně neuvádí, jak mělo být neúdaně nezákonným vedením spisové dokumentace zasaženo do jejich veřejných subjektivních práv. V tomto ohledu je tedy uvedená žalobní námitka zcela obecná a nikterak neodůvodněná vůči veřejným subjektivním právům žalobkyně. Zdejší soud však přesto shledává, že předložená spisová dokumentace je vedena zcela zákonně, v souladu se standardy vedení spisové dokumentace v obdobných typech řízení, každá složka spisového materiálu obsahuje sběrný arch spisu, kde jsou začíslovány a seřazeny všechny jednotlivé podklady pro vedení správního

řízení a tato číselná řada je nepřerušena a nic nevypovídá o tom, že by jakkoliv bylo se spisy správními orgány manipulováno. Zdejší soud konstatuje, že dle jeho přesvědčení, správní spis dává ve všech souvislostech, věrný a kompletní přehled o všech úkonech, které ve věci dodatečného povolení stavby stavební úřad i žalovaný provedli. Nic nenasvědčuje tomu, že by stavební úřad či žalovaný jakkoliv s předmětem správního řízení manipulovali či nadržovali stavebníkovi či chybně vedli spisovou dokumentaci. Uvedená žalobní námitka je tak **nedůvodná**.

IV.G. Odmítnutí vydání kopie výkresové dokumentace ze správního spisu

[49] Ustanovení § 168 odst. 2 stavebního zákona stanoví: „*Vedení spisové služby a nahlížení do spisu se řídí ustanoveními správního řádu a zvláštního právního předpisu. Kopii dokumentace stavby stavební úřad poskytne, pokud žadatel předloží souhlas toho, kdo dokumentaci pořídil, případně souhlas vlastníka stavby, které se dokumentace týká. V odůvodněných případech lze usnesením odeprít nahlížení do vybraných částí dokumentace u staveb důležitých pro obranu státu, staveb civilní ochrany a bezpečnosti, popřípadě z důvodů ochrany osob a jejich majetku.*“

[50] Zdejší soud shledává, že věta druhá tohoto ustanovení představuje odchylnou, speciální úpravu ve vztahu k § 38 odst. 4 správního řádu pro případy poskytování kopií spisu, konkrétně pak pro poskytování kopií dokumentace stavby. Pořizování kopií projektové dokumentace v rámci stavebního řízení je součástí práva nahlížet do spisu a pořizovat si z něj opisy. Stavební zákon pro možnost jeho výkonu pouze stanovuje zvláštní podmínky (nutnost doložení souhlasu pořizovatele dokumentace či vlastníka stavby). O tom svědčí i důvodová zpráva ke stavebnímu zákonu (dostupná v digitálním repozitáři Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR, www.psp.cz), ve které je uvedeno, že „*nahlížení do některých částí dokumentace stavby, především projektové dokumentace, je omezeno nebo vyloučeno z důvodů ochrany utajovaných skutečností, obchodního tajemství, ochrany osobních dat a civilní ochrany a bezpečnosti (terorismus). Pro účely poskytování kopií dokumentace staveb je upraven zvláštní postup vyžadující souhlas stavebníka, popř. vlastníka stavby. Jinak platí správní řád.*“

[51] Jaký je přesný význam tohoto ustanovení, se však zatím správní soudy ve své rozhodovací praxi neshodly.

[52] Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, v rozsudku ze dne 21. 7. 2011, č. j. 59 A 97/2010-27, uvedl, že nahlížení do spisu je upraveno pouze správním řádem, zatímco poskytování dokumentace řeší speciálně stavební zákon v § 168 odst. 2. Pokud se žadateli (účastníkovi územního řízení) nepodařilo zajistit souhlas toho, kdo dokumentaci pořídil, případně souhlas vlastníka stavby, které se dokumentace týká, nemohl stavební úřad žádosti o poskytnutí kopie dokumentace vyhovět.

[53] Na základě rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 12. 2013, č. j. 5 A 241/2011-69, byla ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 3018/2014 publikována právní věta: „*Ustanovení § 168 odst. 2 stavebního zákona z roku 2006, které opravňuje stavební úřad poskytnout žadateli kopii dokumentace stavby pouze se souhlasem toho, kdo dokumentaci pořídil, nebo se souhlasem vlastníka stavby, které se dokumentace týká,*

nedopadá na účastníka běžícího stavebního (případně územního) řízení. Tomuto účastníku je stavební úřad povinen pořídit kopii dokumentace v souladu s § 38 odst. 4 správního řádu z roku 2004.“

[54] Dle názoru Krajského soudu v Hradci Králové vyjádřeného v rozsudku ze dne 29. 7. 2016, č. j. 30 A 4/2015-70, nemá-li účastník řízení vedeného podle stavebního zákona souhlas podle § 168 odst. 2, nelze mu kopii dokumentace vydat. Účastníkovi řízení ale nic nebrání v tom, aby si fotokopie listin, včetně dokumentace, o které by měl zájem, pořídil sám při nahlížení do správního spisu v rámci vedeného stavebního řízení (např. si je ofotil). To ovšem za předpokladu, že nejde o dokumentaci, která je zmiňována v poslední větě předmětného ustanovení.

[55] Přestože byl názor Městského soudu v Praze publikován ve sbírce rozhodnutí, zdejší soud se s ním v této konkrétní věci neztotožňuje. V první řadě byla skutková situace v předmětném rozhodnutí odlišná a týkala se hlukové studie, kterou nelze považovat za dokumentaci stavby chráněnou § 168 odst. 2 stavebního zákona. Provedený systematický výklad, který měl svědčit o tom, že předmětné ustanovení se použije až poté co skončily řízení a postupy dle stavebního zákona, neobstojí. Ustanovení § 168 odst. 2 se nachází v části páté Společná ustanovení hlavě II *Evidence územně plánovací činnosti, ukládání písemností a nahlížení do nich*.

[56] Zdejší soud se při výkladu předmětného ustanovení ztotožňuje s právními závěry vyjádřenými v rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, ze dne 21. 7. 2011, č. j. 59 A 97/2010-27 a v rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 7. 2016, č. j. 30 A 4/2015-70, a shledává, že citované ustanovení § 168 odst. 2 stavebního zákona neposkytuje správním orgánům žádný prostor pro uvážení, zda je možné kopii dokumentace stavby poskytnout v případě, kdy účastník řízení nemá souhlas toho, kdo dokumentaci pořídil, případně souhlas vlastníka stavby, které se dokumentace týká. Nicméně v nyní přezkoumávané věci je zřejmé, že projektová dokumentace byla po celou dobu správního řízení součástí spisové dokumentace, žalobkyně měla objektivní možnost do ní kdykoliv v průběhu správního řízení nahlédnout, a to i případně v doprovodu jiné osoby (např. statika, jak sama namítá) a tuto projektovou dokumentaci důkladně nastudovat pro případné formulování námitek v průběhu správního řízení, což ostatně také, jak je z jejích podání zřejmé, činila. Skutečnost, že ji nebyla správním orgánem pořízena kopie této dokumentace, pak byla právně souladná s ustanovením § 168 odst. 2 stavebního zákona, a stavební úřad postupoval přesně dle dikce předmětného ustanovení, když ji kopii této projektové dokumentace odmítl poskytnout. Žalobkyně pak navíc tímto postupem ani nemohla být dotčena na svých veřejných subjektivních právech, protože do spisové dokumentace mohla kdykoliv ve smyslu ustanovení § 38 odst. 4 správního řádu nahlédnout. Uvedená žalobní námitka je pak **nedůvodná**.

IV.H. Nesoulad v označení stavby dodatečně povolované s označením stavby uvedené v oznámení o zahájení řízení o odstranění stavby

[57] Zdejší soud k této žalobní námitce odkazuje na své závěry uvedené v bodech [46] a [47] tohoto rozsudku, které jsou uplatnitelné i pro tuto žalobní námitku, kdy žalobkyně nikterak neuvádí, jak by tento tvrzený nesoulad v označení stavby dodatečně povolované s označením

stavby uvedené v oznámení o zahájení řízení o odstranění stavby mohl mít vliv na její veřejná subjektivní práva. Nicméně přesto zdejší soud z předložené spisové dokumentace ověřil, že v oznámení o zahájení řízení o odstranění stavby stavební úřad označil stavbu jako „nepovolené stavební úpravy rodinného domu č.p. 424“ a v rozhodnutí o dodatečném povolení stavby pak byla stavba označena jako „Přístavba, nástavba a stavební úprava RD č.p. 424“ – tedy v souladu s tím, jak stavebník označil stavbu v žádosti o dodatečném povolení stavby.

[58] Ustanovení § 129 odst. 3 stavebního zákona stanoví: „*U stavby prováděné či provedené bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem anebo v rozporu s ním, stavební úřad zahájí řízení o jejím odstranění. Pokud půjde o stavbu uvedenou v odstavci 2, stavebník nebo vlastník požádá o její dodatečné povolení a předloží podklady ve stejném rozsahu jako k žádosti o stavební povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti; v tomto řízení postupuje podle § 111 až 115. Bude-li stavba dodatečně povolena, řízení o odstranění stavby zastaví.*“

[59] Zdejší soud ve shodě se správními orgány uvádí, že z předložené spisové dokumentace i z odůvodnění napadeného rozhodnutí i rozhodnutí o dodatečném povolení stavby je zcela jednoznačné, že dodatečné povolení stavby bylo vydáno na stejnou stavbu, o které bylo vedeno předchozí řízení o jejím odstranění. Drobná odchylka v označení těchto řízení nic nemůže změnit na fakticitě toho, že se jedná o stále stejnou stavbu a nikoliv o stavby odlišné. Nadto není zdejšímu soudu vůbec zřejmé, jak by tato skutečnost mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, což ostatně neuvádí ani sama žalobkyně. Uvedená žalobní námitka je tak **nedůvodná**.

V. Shrnutí a náklady řízení

[60] S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobkyně zamítnuto, nebylo vydáno v souladu se zákonem a soudu tedy nezbylo, než žalobě jako důvodné vyhovět a podle ustanovení § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušit napadené rozhodnutí. Krajský soud věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém budou správní orgány vázány právními názory zdejšího soudu dle ustanovení § 78 odst. 5 s.ř.s., a to zejména uvedenými v části IV.C. tohoto rozhodnutí.

[61] Jelikož byla úspěšná žalobkyně zastoupena advokátkou, tak ji přísluší právo na náhradu nákladů řízení dle Vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění k datu podání jednotlivých podání (§ 15 advokátního tarifu), které představuje odměna za právní zastoupení advokátem (tarifní hodnota dle § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu), a to za 4 úkony právní služby dle § 11 odst. 1 advokátního tarifu (převzetí zastoupení, žaloba s návrhem na přiznání odkladného účinku žalobě, doplnění žaloby a replika) a dále 4x režijní paušál dle § 13 advokátního tarifu. Celkově je mimosmluvní odměna za řízení před zdejším soudem stanovena ve výši vyčíslené na částku 13.600 Kč, tj. 16.456 s DPH a dále pak žalobkyni náleží zaplacené soudní poplatky ve výši 4.000 Kč. V úhrnu tedy vše celkem vyčísleno na částku 20.456 Kč, kterou je žalovaný povinen uhradit v soudem stanovené třicetidenní lhůtě.

[62] Při stanovení výše náhrady nákladů řízení se zdejší soud v této konkrétní věci ztotožnil s názorem vysloveným Krajským soudem v Praze v rozsudku ze dne 29. 1. 2014, č. j.

45 A 11/2012-61, že neúspěšné podání návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě bez dalšího neznámá, že náklady vynaložené v souvislosti s tímto úkonem (v tomto soudním řízení pouze zaplacený soudní poplatek) jsou náklady nedůvodnými ve smyslu § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Využití možnosti podat návrh na přiznání odkladného účinku žaloby jako institutu výslovně upraveného v soudním řádu správním, aniž by šlo o zjevné zneužívání tohoto institutu (např. co do počtu opakovaných návrhů), nákladem nedůvodně vynaloženým k ochraně práv ve shora uvedeném smyslu není. Nic na tom nemění ani ta skutečnost, že takový návrh by nebyl úspěšný a tedy by nevedl k přiznání odkladného účinku žaloby. Stejně závěry lze učinit i pro podání návrhu na vydání předběžného opatření. Rozhodný je pouze úspěch účastníka ve věci samé. Otázka úspěchu při dílčích rozhodnutích předběžné povahy učiněných soudem v průběhu řízení je naopak nepodstatná. Ve smyslu tohoto právního závěru rozhodl soud o nákladech řízení tak, jak je uvedeno výše.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 22. března 2017

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu